

Telemark i Oxfordbevegelsens tegn.

Teamets første møte i Skien igår hadde samlet 3-400 deltagere.

En rekke klare vidnesbyrd av Oslofolk, og et møte med egenartet stemning.

Oxford-teamet som i disse dager skal besøke distriktet, kom til Skien med Oslo-toget igår ettermiddag. Det var omkring 60 damer og herrer som kom, og de blev på stasjonen mottatt av fru advokat Skjelbred, pastor Møller og frue, frøken Hjørdis Nielsen, forretningsfører Gaare og student Grønnerød.

Straks de hadde entret perrongen, kunde pastor Møller fortelle dem at i Skien skulde de ikke ha bryderi med å bære sine kufferter, da speiderguttene hadde vært så elskverdig å påta sig den jobben. En del speidergutter var møtt frem og tok sig av bagasjen.

Gjestene bilte med vertskapet ned til Grand Hotell, hvor det blev ordnet med innkvarteringen. En del skal bo på Grand Hotell, og de øvrige er innkvartert privat.

Blandt medlemmene av det internasjonale team er:

Howard Blake, University of Princeton, and Washington, Edward Goulding, St. John's College, Oxford. Capt. London Hamilton Christchurch, Oxford. Tom Haythorne, Alberta, Kanada. Reggie Holme, New Collige, Oxford. Johannes de Kock, Johannesburg, Syd-Afrika. Donald Mackay, Durban, Syd-Afrika. Dr. Dio Moorrees, South Africa. Dubois Morris, Track Athlete, Princeton Universitet. Rev. Garrett Stearly, New York. George Wood, Aberdeen, Scotland. Miss Jean Barker, Louisville, Kentucky, tidligere President of Junior League. Miss Julie Crawford, New York. Mrs. Goulding, London. Mrs. Grimshaw, Guildford, England. Forfatterinnen Miss Olive Jones, tidligere President of the National Education Association of America. Miss Ella Lee, Edinburgh, Scotland. Miss Elizabeth Morris, New

Vassar College, Amerika. Miss Gladys Rowlands, London. Miss Margaret Scofield, London, og Tonkheer og Fru van der Wyck, Holland.

Og blandt de norske deltagere i teamet nevner vi følgende hvis navn vi i løpet av kvelden igår fikk snappet op:

Advokat Erling Wikborg og frue, redaktør Fredrik Ramm, fru Topsy Molstad, fru professor Mowinckel, disposent Haanes — en far av tennispilleren, lektor Braaten, pastor S. Tschudi, stud. med. Carsten Astrup, frøken Else Marie Koren, fru Konow Sjøberg, pastor Nils Bolt, fru Daisy Knutsen, overretts-sakfører Prydz og frue, fru Berg, frøken Elsa Heber, revisor Finne og frue, fru Sten-Bugge, fru Brunnes, Halvor Mustad, stud. teol. Ege-land og disponent Falkenberg.

Igår kveld holdt Oxford-teamet sitt første møte i Festivåeten i Skien. Til møtet som var av mere privat art var der utstedt en lang

rekke innbydelser. Og ikke mindre enn en 3-400 mennesker fra Skien og distriktet hadde fulgt innbydelsen.

Møtet som blev ledet på en glimrende måte av advokat Wikborg, hadde en egenartet stemning over sig, og vi tror vi trygt tør si, at det blev av megen virkning.

Vi beklager bare at vi på grunn av plassmangelen idag ikke ser oss istand til noget utførlig referat. Hvad de forskjellige hadde å si, og som de sa på sin egen stilferdige og enkle måte, kunde ha fortjent større spalteplass enn det vi idag

Forts. side 8.

Feb. 1935

04-02-017

Oxfordmøtet i Skien.

(Fortsatt fra 1. side.)

kan by. For det var neppe nogen som ikke følte sig mere eller mindre berørt. Der hersket hele tiden en mest intense oppmerksomhet.

Og mange av tilhørerne var til sine tider rørt til tårer.

Vi er kommet hit en 40—50 stykker av oss, uttalte advokat Wikborg, for å fortelle det som vi har oplevet og selv har sett. Det har skjedd veldige begivenheter i vårt land i løpet av de siste 3—4 måneder, og når litt etter litt den ånd kommer in i de mange hjem vil Norge bli et annet. Advokaten fortalte hvordan han tidligere hadde dyrket tanken for tankens egen skyld. Han blev stadig mere kritisk overfor alt og alle, han kritiserte politikerne, han kritiserte prestene, han kritiserte religionen. Han kritiserte alt. Siden konfirmasjonen hadde han ikke åpnet sin bibel, han hadde ikke lest en salme, han hadde ikke vært på et eneste religiøst møte, han hadde ikke gått i kirken uten han var nødt til det. Han hadde levet sitt liv som andre. I enkelte ting kunde han ha vært verre enn andre, i andre kanskje litt bedre enn andre. Kort sagt han var som andre. Og hadde nogen av hans venner sagt til ham dengang at han om ikke lenge skulde komme til å stå i Skien og vidne om Gud, så vilde han ha bedt vedkommende ta første ekspresstog til Gaustad. Men nu stod han altså likevel her.

For i mellemtiden hadde det skjedd noget med ham, han hadde møtt Oxford.

Første gang han gikk til et Oxfordmøte gjorde han det av pur nysgjerrighet,

og han gikk ifra møtet uten noget særlig inntrykk. Han hadde til og med vitset over Oxford. Men så var det begynt å vokse noget op etterpå. For han hadde sett mennesker hvis øine formelig skinnet av lykke og glede, og han følte sig efterhvert trukket til disse menneskene som av en magnet. Han begynte å se det forjettede land, men han mente han ikke kunde heve sig op til det. Det kan Du heller ikke,

blev det svart. Men la Hans vilje skje, og ikke Din. Så er landet Ditt. Og så blev det til det.

Nu var advokaten 40 år. Aldri hadde han følt sig så lykkelig og fri som nu. Aldri hadde livet hatt et slikt innhold for ham som nu. Aldri hadde han levet så rikt som nu.

Og slik kunde enhver få det hvis man bare vilde overgive sig helt til Gud.

Han fortalte derefter om en bekjent. Denne mannen var gift med en dame, som i sitt første ekteskap hadde to gutter — og han var kommet til ham og hadde bedt om hjelp. De to guttene kunde ikke fordra sin pleiefar, og holdt sig mest ute. Vedkommende hadde på advokatens anmodning deltatt i et par Oxfordmøter og hadde «gått over», og etterpå kom guttene til ham og sa at de likte ham nu. Og de begynte også å holde sig hjemme. Gud var begynt å virke i hjemmet.

Advokaten fortalte om ta barn som hadde vært uskikkelige en dag. Da faren snakket til dem, svarte de: Ja, men det er da ikke noget rart, det er jo to dager siden vi har hatt den stille time. Den stille time sammen med barna hver dag var av en usigelig merkbar og velsignende virkning, hevdet han.

Det er skjedd vidunderlige ting i Norge de siste måneder. Atmosfæren er blitt renere. Menneskene er blitt ærlige.

Vi samler oss under et høiere merke.

Det er bare viljen det kommer an på. Men husk at alle må være med. Tenk den dag da alle norske hjem er kommet med. Hvor lykkelig vårt land vil bli. Og hvor meget vil bli anderledes og bedre for alle!

Stud. med. Carsten Astrup hadde følt sig helt ut lykkelig inn til han hadde truffet Oxford-gruppen, og fikk se hvorledes disse hvorledes han «hadde gjort op» med menneskers lykke var. Han fortalte en mann som engang hadde gjort

ham urett og hvor hårdt det hadde vært for ham å gjøre op med ham. For han hadde ønsket ham alt det onde som man kan ønske over en annen manns hode. Men Gud hadde gitt ham kraft til å gå til vedkommende, for å be om tilgivelse — ikke for den urett den annen hadde gjort ham,

men fordi han selv hadde næret fiendtlige følelser overfor den annen.

Det hadde vært en vidunderlig følelse da de gav hverandre hånden. Og han hadde følt sig helt lykkeberuset da de skiltes som venner. Gud gir en kraft, han gir en også glede og lykke. Og enhver kan få denne kraften som gir livet slikt innhold, hvis han eller hun selv bare vil.

Frøken Else Marie Koren hadde tidligere absolutt ikke forstått hvordan unge mennesker kunde bli religiøse. Det mente hun måtte være forbeholdt syke og gamle mennesker. Selv var hun ung og hadde aldeles ikke tenkt på å dø foreløbig iallfall og ikke bli syk heller. Og så hadde hun altså ikke hatt noget behov for religionen foreløbig da. Hun hadde hørt at folk snakket om synder. Javel, det var meget mulig at andre syndet, men hun følte sig i hvert fall ikke skyldbevisst når det gjaldt synd. Hun hadde derfor heller ikke nogen syndsforlatelse behov. Slik følte hun det da hun møtet Oxford.

Det var for to måneder siden.

Men hvad opdaget hun? At synd var det som lå uopgjort mellem henne og Gud, mellem henne og andre mennesker. Og hun opdaget at hun ikke kjente sin egen yngre søster. Henne hadde hun alltid behandlet som babyen. Og da hun var blitt grepet av Oxford gikk hun til henne og bad om tilgivelse fordi hun, som den eldre, aldri hadde prøvet å forstå den yngre. De var nu de beste venner, og alt var likesom blitt forandret i hjemmet. Og sammen viet de to søstrene sig nu for Gud.

Overrettssakfører Prydz fortalte hvorledes hans to voksne barn likesom hadde vokset fra ham, og hvorledes han gjennom Oxford hadde opnådd den lykke å lære dem virkelig å kjenne. Hvorledes han nu så på dem med helt andre øine enn før — og de på ham.

Fru Topsy Molstad erklærte at hun hadde et nydelig hjem, en søt og snild mann og en liten datter.

Men hun hadde vært for selvoptatt, og hun hadde absolutt ikke kunnet kontrollere sitt sinne.

Og dette gikk da særlig ut over mann og barn. Hun forstod at hun måtte prøve å bekjempe sig, men 10 minutter etter at hun kunde ha tatt denne kjempemessige beslutning var hun kanskje like rasende. Så møtte hun Oxford.

Og det var kommet noget nytt innhold i tilværelsen. Hennes hjem var likesom blitt forvandlet. For såsnart hun var blitt anderledes overfor sin lille datter var også datteren blitt anderledes overfor henne. Og nu fikk aldri nogen misforståelse lov til å vokse sig frem i hennes hjem.

Man korket ikke misforståelsen ned på en flaske, som fru uttrykte sig, men man rystet den ut av flasken. Når alle hjem er forvandlet — vil også Norge være forvandlet.

Redaktør Fredrik Ramm fortalte at han økonomisk, socialt og kulturelt hadde opnådd så gode kår som bare 99 prosent av hans landsmenn opnår. Men likevel var han misfornøiet.

Han misundte dem som hadde nådd lenger enn ham og han misundte dem som var rikere enn ham.

Og han likte å kritisere alle og enhver. Ved hans møte med Oxford var det inntrådt en forandring hos ham i så måte, livet hadde fått et innhold som han aldri hadde drømt om at det kunde få.

Og når Guds kraft kunde omskape ham slik som gjort, og alle konfliktene i hans sinn kunde bli fjernet, ja, så betenkte han sig heller ikke på å tro, at alle konflikter i Norge også kan løses. Det er bare om at man bøier sig for Gud.

Redaktør Ramms ord blev båret av en egen indre glød, og av en overbevisende varme som var av betagende virkning.

Kaptein Hamilton var siste taler og nevnte at da han første gang møtte Oxford var det mange blandt hans bekjente som han kunde hatt lyst til å se forvandlet. Han hevdet at folk i Skien kanskje også mente at enkelte kunde trenge til forvandling. Man kunde jo bare for sig selv telle til 15 — så hadde man sikkert allerede nogen navn. At Oxford hadde praktisk betydning og en heldig innflydelse tok han det som et bevis på — at en skattebetaler utenfor Oslo nettop i disse dager hadde innbetalt et beløp på 109,000 kroner som han tidligere hadde unddratt sin kommune for.

Advokat Wiborg avsluttet møtet med å uttale, at Oxford-teamet skulde virke i distriktet i tre dager.

Og man håpet å få en mengde nye venner.

Teamet håpet også at der vil komme til å skje store ting. Tenk på om hver enkelt av oss som kanskje har en eller annen ting uopgjort med et annet menneske, tenk om vi gikk til den annen allerede i dag eller i morgen og rekker hånden ut til forsoning og vennskap? Tror ikke nogen hver av oss

vi etterpå vil føle oss lykkeligere og mere glade, mere frie?

Det som er sagt i kveld er bare et lite utsnitt av det vi har å si Dere. Det er en masse vi akter å fortelle Dere om, en masse ting som klarlegger hvorledes folk blir forvandlet gjennom Oxford, hvorledes livet gjennom Gud får innhold, og blir verd å leve.

Efter møtet blev der servert kaffe og kaker og Oxford-teamets deltagere underholdt sig meget livlig med de forskjellige fremmøtte. Det er opriktig talt sjelden vi har sett så mange smilende og glade mennesker som i Festiviteten igår kveld.

I aften kl. 8 er det møte i Skiens kirke.